

*kitárta karjait,
és magához ölelt,
körmével szinte
felsebezte bőrödét,
hiszen nem ismerem
magát, mondtad,
miközben elhúzódtál tőle,
ó, dehogymem, válaszolta,
a feleséged vagyok,
aztán végignéztél
az utolsó napsütötte
folton, és gyorsan
kiterítetted az éjjel
összevérzett lepedőt.*

A forrásnál

*A feltartóztatathatatlan
olvadásban mint egy
katonaszökevény,
vonszoltad magad
a vérnyomok mentén,
ez hát a tél utolsó
napja, kérdezted,
aztán egy tisztásra értél,
ahol hóvirágok sorakoztak
a sáros foltokon, mégis,
dögszagot görgetett a szél,
ez lenne a múltam,
az összekoccanó ágak,
a vörös foltok fehér alapon,
és akkor megláttad
az őzet egy bokor
mögül előlépni,
és láttad a vérző sebet
az oldalán, míg lehajolt,
hogyszomját oltsa,
leeresztetted a puskát,
közelebb léptél, egész közel,
ez hát a jövőm forrása,
akkor felnézett rád,
és megszólalt, igen.*

A kertkapuban

*Mert egyszer csak
ott állsz majd
a kertkapuban te is,
háromszáz évnyi
kőborlás után,
az arcodra kövült
port kapargatva,
reszketve, hogy
mi lesz, ha egyáltalán
nem ismernek fel
és mi lesz akkor,
ha túl hamar,
de rögtön megérted,
hogy minden
percért kár volt,
mert az indulás
és a visszaérkezés
végképp egybetorlódott,
ahogy felhangzik
a kérdés, eszel
te rendesen, fiam?*

